

Spoved moje babice

Jooj mene! Pak sam zanijemela. Niš ne pratim. Vu ta moja lijeta nije više čudne kad popa ne poslušate. Kak bi ga neke opče čula s temi svoji šumasti vuhi. Same namata i fuflja. Ti mladi.. do bi to poluvil. A dobre, em ne svijet prepal. Kronicu imam v ruka i još sam v prvem redu. Zgledam čist pubožne. Denes sam se zborila za dobre meste z tu šepavu nogu. Pak sam nekavu frajlu sterala koj si je sela napre. Em more i stati, nje ne bu teške z takvemi nugami i još vu tem svetiješnjem ublecilu. Bu se barem male kazala pu cijerkve dok bu stala. Em se zna da je to moje meste. Saki put sme Malča, Mica, Vera i ja tu na kupu. Koj bi ja da nemam njih. Udnavigek sme skup i furt se neke spominjame, tračlame i z sega se skumrlavame. Nič nam ne fali.

Pak me kouki buliju! Ta drvena štaka niš ne pumore. Zabaduf ja k doktorima idem. Same znaju krive pumade prepisati i naplatiti. Ja bum to doma z dumačem octem namazala i mam bu mi prešle. Ak niš druge, bum zvala Maricu Jožekovu z Jarka. Čula sam da ju je sneha zliječila z nekakvem nuovem lijekem. Makar, nije te snehe za veruvati. To sve mlade i zmotane! Ocet je ocet. Al sejedne, kak da ja sad zidem po ta štijenga? Kak da nisu tu cijerkvu mogli napraviti na ravnumu. Pumalu se sad moram vliječi. Mečem nogu pred nogu. Z štaku smičem po podu koj sve grde struže pu asfaltu. Škripljem z škuornji. Peta mi se već na cipelu zlizala.

Šepam! Al nemrem reči da mi je teške. Osetim kak mi vijetrek puše pu noga. I tak kak da mi po kapučeku smoli. V žepe mi je zašel i još mi ruke hladi. Stare, skosane, zmučene. Tak su nezgladne, ko kuora na drijeviju zglediju. Duge su me služile. Pumagale su mi kre sega čez koj sam prešla z tu svoju bedastu glavu. Nit si nemrete zamisliti, a nit ne morate deca moja. Sve vas to još čeka negde iza vugla. Vesele lučite oko sebe, glečte gore sunčeke kak se blešči. Kak vam grije ta mlada ličeka. A i ja ga osetim. Osetim kak me peče za tu sijedu glavu prek črnuga rupca. Daje mi snagu, a još mi pune već snage daju dragi noukeki. Saki put si ih tak z veseljem dučekam na dvorišču. Stalne si sedim vane na one klimave klupice ispod ublouka i onda mi duletiju. Si tri. Se jen lepši ud druguga. A i kčer mi onda dojde. Dojde svoje stare matere. Lijepe mi se vidi kad me se tak zmisli. Mam mi nekakvu gibanicu dunese, a ja nje klipiče napravim. Deca ih tak rada ijeju. A da same znate kak dišiju! Cijela hiža mi ima duhu po nji. A kujnica ko da jedva dučeka da te digane tijeste nutre v ruohlin pospravim. Tak mi se onda počneju ti mirisi za fertun primati i prek na naše stare dvorišče dišati.

Jooooj... te naše dvorišče! Stalne mi nekakve spomene zvleče z te zmotane glave... Još sme deca bili. Nit se ne setim kulike sam lijet imela. Prestala sam vam ja lijete brojiti, znam i sama da ih sad već imam preveč. Nek...de sam stala... sve vam je bile zelene, a ruože babičine su dišale prek du ceste. Asfalta nije bile. Same rahla mefka zemljica. Kak prašina se digala za našemi nugami. Bejžali sme sikud. Pu drijeviju sme se pentrali i susede Lube sme čriješnje znali krasti. Nije nas furt vluvila. Sme bili spretni, se to zna. Al onda, kad nas je fetila, je znala za nami z lončekem vode bejžati same da nas ubleje. Stalne sme se z nju naganjali. Ona i on njezin nesrečni lonček. Bil je baš pravi unakef, starinski. Plavi, putrgani, sev zruleni i zagureni, z bijelemi točkami. Onda nas je znala tak ščapiti, za ruku puvliječi i cijele nas ublejati. Doma

sme išli mokri ko miši. Oča i mati nam nisu niš rekli, a imeli su oni i svojega pametniješuga posla. Znali su da se pak z staru Lubu natežeme. Imeli sme furt pudrapana kulijena, ščerapane lakte i razbite nose. Ruke su nam blatne bile i sve v špranja ud drijevija koj sme se po nji spinjali. A kad bi se gore na krove tek pupentrali, pu starim črijepima bi se z ritjami smicali. Gore bi si seli, jen kre drugoga se pošlihtali ko pu špage i nisme trebali onda neke pune žlabrati. Dost nam je bile to koj sme vidli. Oblake sme pu nebu gledeli i iskali. Svaki je drugač zgledal i na svoj kraj bil vudren. Brege zelene sme gledeli kak se razvlačiju. Šume kak dišiju z svoju lestinu, ljude kak se španciraju i ideju nekam za svojim poslem.

A najlepša je bila naša bistrička kalvarija! Gore se digala prek du neba. Visuke su se vidli njejni puteći koj su se skrili med grmije. Gore na vrhu je stal križek. Križek naš bistrički teri nas je čuval vu tem času dok sme na krovu ležali. Sigurne je pazil da mi bedaki ne prepadneme čez te trunjivi krov dele na tecu tera je kuhala nekakve spačke vu kujne.

Kak se je lijepe toga sega zmisлити! Negdar mi iste tak dojde, dok si legnem v onu svoju razlokano postelu, da si male prekopam pu spomenima koj ih imam blizu. Nemam koj druge. Stalne si vrtim i vrtim jedne te iste pu glave. Em bi nešči još rekel da je Bara puludela pud svoje stare dane. Bi gore ovi z Jarka rekli da sam skrenula već pumalu tak sama. Nisam. Same imam rada to male koj imam, a nit nisam sama. Nit nigdar nisam bila. On vam je tu z menu. Stalne je bil. Negdar mi se čini ko da je preveč cajtuv od toga prešle, a pak negdar ko da je ščera bile. Al nije to ni važne. Mi dva sme i dalje tu v kujnice. Sedime si za stolem. Kavu si kuhame. Nuvine čitame. Spuminjame se. Čuvam te naše spomenke v sakem stolčeku na terem sme skup sedeli. V sakem njegovem ublecilu, sakem škornjeku, sake lese koj je pu hiljadu put prefarbaval i mazal. Čuvam ga v njeguve ftrgnjene kosilice. Nigdar to nije kosile kak spada. On se s tim tak navlačil ko da je zadnje, al je na kraju zgnel tu nesrečnu travu. A si mislim onda da ga je i to na kraju zele. Zele ga je to koj je stalne moral se zgutuoviti prije reda i da mu je trebale iti se ko pu špage. Furt je nekam bejžal na kraj svieta. I tak mi je i pubijegel. Na brzinu. A ostavil mi je same štaku. Drvenu, staru, zlizanu, puhabanu.

Jooj, deca moja! Koj bi ja dala da se vrnem vu te vrijeme kad je sve bile lefke i lijepe. Dala bi zadnje peneze, al takvih cajtuv za me ne bu više. Zate si navek zemite dost vremena za se i za sve okoul sebe. Uživajte si deca moja. Jer sega navijek bu, a same nas ne.

Barbara Tomorad, 2.razred gimnazije
Srednja škola Zlatar
Mentor: Ljerka Gajski Markulin